

VERTIGO

Gratis filmmagazine

REVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

Weekende

The Nice Guys

De popcornperfectie van Shane Black

CANNES
PAUL VERHOEVEN
FREEHELD
MISS YOU ALREADY
X-MEN: APOCALYPSE

#22

21 2016

ONLY THE STRONG WILL SURVIVE

X-MEN APOCALYPSE

a BRYAN SINGER FILM

TWENTIETH CENTURY FOX PRESENTS IN ASSOCIATION WITH MARVEL ENTERTAINMENT A BAD HAT HARRY/KINGBERG GENRE/HUTCH PARKER/DONNERS' COMPANY PRODUCTION A BRYAN SINGER FILM
"X-MEN: APOCALYPSE" JAMES McAVOY MICHAEL FASSBENDER JENNIFER LAWRENCE OSCAR ISAAC MICHAEL RUSSELL HADLEY ROSE BYRNE TYE SHERIDAN SOPHIE TURNER OLIVIA MUNN LUCAS TILL
MUSIC BY JOHN OTTMAN VISUAL EFFECTS BY JOHN DYKSTRA EDITOR JOHN OTTMAN, A.C.E. MICHAEL LOUIS HILL PRODUCED BY GRANT MAJOR DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY NEWTON THOMAS SIGEL, A.S.C. EXECUTIVE PRODUCERS STAN LEE TODD HALLOWELL JOSH McAGLEN
PRODUCED BY SIMON KINGBERG, p.g.a. BRYAN SINGER HUTCH PARKER, p.g.a. LAUREN SHULER DONNER, p.g.a. SCREENPLAY BY BRYAN SINGER & SIMON KINGBERG & MICHAEL DOUGHERTY & DAN HARRIS DIRECTED BY BRYAN SINGER

MARVEL DOLBY ATMOS Facebook.com/XMenMoviesBelgium #Xmen #Apocalypse

18 MEI IN DE BIOSCOOP OOK IN 3D

ACADEMY AWARD® WINNER HELEN MIRREN
BAFTA AWARD® WINNER ALAN RICKMAN
EMMY AWARD® WINNER AARON PAUL
ACADEMY AWARD® NOMINEE BARKHAD ABDI

"MORELE DILEMMA'S
ONDER HOOGSPANNING:
INTELLIGENTE THRILLER"

-DE STANDAARD

"EEN DOORDACHTE
EN RELEVANTE
KIJK OP MODERNE
OORLOGVOERING"

-METRO

"SPANNEND, ACTUEEL
EN STERK VERTOLKT"

-VRT

EYE IN THE SKY

EASY TARGET,
HARD DECISION.

11/05 IN DE
BIOSCOOP

Van harte

Dat het lot best ironisch uit de hoek kan komen, vindt iedereen ondertussen vanzelfsprekend. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het heuglijke nieuws dat er ten huize Tuffin een gezinsuitbreiding op komst is – *yippi ki-yay!* – gepaard gaat met de aankondiging van het vertrek van twee topkrachten chez *Vertigo*.

Hoewel er al wel vaker vogels dit filmnest verlieten, bedank ik de heren Jimmy Van der Velde en Ewoud Ceulemans expliciet en uitgebreid voor de tijd en energie die ze vanaf dag één in dit magazine investeerden. Ik ben verrukt dat ze allebei droomjobs gevonden hebben en wens hen het aller-allerbste toe.

En ook in de bioscoop zijn er deze maand de nodige lui die gelukwensen verdienen. Allereerst Shane Black, de legendarische Hollywoodfiguur die met *The Nice Guys* zijn comeback glorieus verderzet, en daarvoor een beroep deed op de uiterst genietbare witte-doekbinken Russell Crowe en Ryan Gosling.

Nog zo'n feniks is Paul Verhoeven, de meester-cineast die na zijn succesvolle schandaalfilms in geboorteland Nederland en tweede thuis Tinseltown nu zijn heil zoekt in Frankrijk met *Elle*, een heerlijk perverse prent waarin Isabelle Huppert een vrouw speelt die verkracht wordt maar niet bepaald bij de pakken blijft zitten.

Verdiene eveneens een dikke proficiat: Drew Barrymore en Toni Collette die in *Miss You Already* twee hartsvriendinnen spelen, Julianne Moore vanwege haar holebidrama *Freeheld*, Tannishtha Chatterjee die in *Parched* en *Angry Indian Goddesses* de onrechten in India aanklaagt, en Martina Stoessel omdat ze met *Tini: Het nieuwe leven van Violetta* moedig afscheid neemt van haar Disney-alter ego.

Van mij ben je echter nog lang niet af. Tot volgende maand!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

EEN FILM VAN FELIX VAN GROENINGEN

MUZIEK DOOR SOULWAX

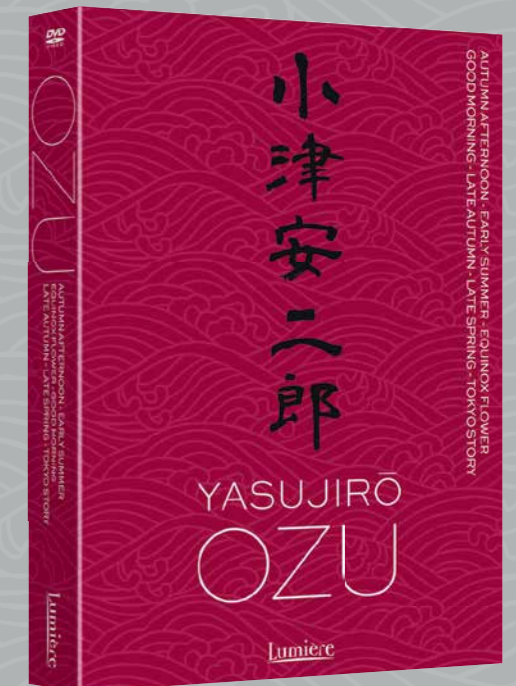
15/06

Een oor vol verderf – *De Morgen*
Een sensueel genot – *The Hollywood Reporter*
Formidabele soundtrack – *Screen International*
Uniek opzet – *Het Laatste Nieuws*

15/06

DE FILMS VAN ÉÉN
VAN DE GROOTSTE
REGISSEURS
ALLERTIJDEN
VERZAMELD IN EEN
COLLECTIEBOX

Ontdek al onze producten op

Lumière
Lumièreshop.be

12

30

40

44

FLASHFORWARD

- CINÉ SELECT 8
- ACHTER DE SCHERMEN *Allemaal familie* 9
- FILMFAN 10

CLOSE-UP

- THE NICE GUYS 12
- TINI: HET NIEUWE LEVEN VAN VIOLETTA 16
- FESTIVAL DE CANNES 18
- MY SCIENTOLOGY MOVIE 22
- ELLE 24
- PARCHED / ANGRY INDIAN GODDESSES 28
- X-MEN: APOCALYPSE 30
- FREEHELD 32
- ALICE THROUGH THE LOOKING GLASS 36
- SPECTRUM *Keren Cytter* 38
- MISS YOU ALREADY 40

POINT OF VIEW

- RECENSIES 44
- BESTE.FILM.OOIT. *L.A. Confidential* 46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Jelle Berden – jelle@vertigoweb.be
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Freya Langendries, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Niels Putman, Eline Van Hooydonck, Dominic Zehnder, Chris Craps, Dennis Van Dessel
WEBMASTER Hans verschooten
WEBREDACTIE Margot De Palmeneire – web@vertigoweb.be
EINDREDACTIE Stefaan Werbrouck
LAYOUT Stephanie Jacobs – info@stephaniejacobs.be
FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Drukkerij Moderna

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe f www.facebook.com/VERTIGObe

HET BIOSCOOPSUCCEES, NU VERKRIJGBAAR OP DVD!

All it took was the first act of courage.

tiff40 OFFICIAL SELECTION 2015
 MOOV 2016
 F2V

PARCHED
 यस्य पूज्यन्ते नार्यस्तु तत्र रमन्ते देवता
 A LEENA YADAV FILM

MO Cine Mien
 Knapk Focus Gersh
 www.cinemien.be

VANAF 11 MEI IN DE BIOSCOOP

★★★★★
 "EEN LIEFDESBALLADE VAN EEN HARTVERSCHEURENDE EN TIJDLOZE SCHOONHEID"
 FOCUS KNACK
 "THE MOST HEART-STOPPING ROMANCE OF THE YEAR."
 THE TELEGRAPH
 "CATE BLANCHETT AND ROONEY MARA ARE SUPER."
 THE WALL STREET JOURNAL

NU VERKRIJGBAAR OP DVD & BLU-RAY

CINE MIEN
 www.cinemien.be

04
MEI

ONE SHOT CINEMA

KASK Cinema Gent
(ook op 11/05, 18/05, 25/05)

De One Shot Cinema-keuze van deze maand is *Tangerine*, een volledig met een iPhone gedraaide film over de kerstavonturen van twee transgenderhoertjes in Los Angeles.

10
MEI

EYE ON PALESTINE

Cinema Zuid Antwerpen

Neem drie dagen lang een verfrissende duik in de Palestijnse cinema met filmparels als *Port of Memory*, *Area C*, *System D* en *Mars at Sunrise*.

12
MEI

TEATRO ALLA SCALA -

THE TEMPLE OF WONDERS

Utopolis Mechelen
(10/5 in *Utopolis Lommel*)

Breng via deze docu een bezoekje aan het Milanese Teatro alla scala, een cultuurtempel waar muziek, opera en ballet al meer dan tweehonderd jaar thuishoren.

15
MEI

AS YOU WISH

Sphinx Gent

Kunstenares en actrice Dolores Bouckaert koos twee films om op het witte doek te (her)ontdekken: *Crin blanc* uit 1953 en *My Life as a Dog* uit 1985.

16
MEI

BANFF MOUNTAIN FILM FESTIVAL

De Roma Antwerpen

Een avondvullend programma vol kortfilms die je meevoeren naar woeste streken waar je de meest indrukwekkende culturen en sporten ontdekt.

ACHTER DE SCHERMEN

Allemaal Familie

Line producer Gitte Nuyens houdt de productie gaande en het budget in het oog.

tekst ANKE WAUTERS

foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Gitte Nuyens is de *line producer* van *Allemaal Familie*, een romantische komedie met onder meer Nathalie Meskens. Ze zorgt ervoor dat de samenwerking tussen de verschillende departementen goed verloopt en iedereen het budget respecteert. "Als een regisseur met roze olifanten wil werken, ben ik er om te zeggen dat een hond toch beter is. We zijn hier immers niet in Hollywood", vertelt ze lachend. "Voor mij is het een creatieve uitdaging om goedkopere alternatieven te vinden voor zotte ideeën."

Zot is duidelijk een kernwoord.

Kasteellocaties van tienduizenden euro's, bloederige nesten in bomen bouwen... Nuyens heeft het allemaal al gehoord. "De gekste dingen heb ik meegemaakt op de set van *Welp*, de horrorfilm van Jonas Govaerts. Toen heb ik toch een paar keer raar opgekeken. Dat lag natuurlijk aan de aard van het project. In vergelijking valt *Allemaal Familie* heel goed mee."

Nuyens klinkt opgewekt, ondanks de nachtopnames die net achter de rug zijn: "De ploeg moest 's avonds beginnen en doorwerken tot vroeg in de ochtend. Ik werkte echter gewoon overdag. Rond middernacht ging ik naar huis en nam de productiemanager het even van mij over. Ik werd gelukkig niet uit bed gebeld, al kan dat natuurlijk wel eens voorvallen. Maar ach, slapen doe ik wel als ik dood ben. (lacht)"

VOORJAAR 2017 IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

18
MEI**THE ROYAL BALLET:
FRANKENSTEIN***Utopolis Mechelen &
Turnhout, en Kinopolis*

Balletopvoering waarin Liam Scarlett op inventieve wijze het klassieke monsterverhaal van Mary Shelley tot leven brengt. *It's alive!*

24
MEI**BE SCENE***Kunstencentrum BUDA Kortrijk*

BUDA zet met vertoningen van *Brak, My Life as an Actor, Parasol* en *De reconstructie* Belgische cinema in de kijker, die de extra aandacht meer dan verdient.

26
MEI**KISS ROCKS LAS VEGAS***Kinopolis*

In 2014 vertoefde de legendarische rockband KISS in Las Vegas voor negen spetterende optredens. Een van die shows kan je nu op het grote scherm bewonderen.

26
MEI**KUNST IN DE CINEMA***Kinopolis*

In *Monet to Matisse* maak je een magische reis langs de muren van een tentoonstelling die de schoonheid van kunstenaarstuinen in de verf zet.

27
MEI**MEDICAL MAYHEM***Cinematek Brussel*

De B-to-Z double bill van Offscreen staat helemaal in het teken van medische waanzin met B-toppers *Terminal Choice* (1985) en *Coma* (1978).

31
FEB**BEST OF ZED***Cinema ZED Leuven*

Met vertoningen van *45 Years* en *High-Rise* zet ZED zowel het afgelopen als het komende filmseizoen in de kijker. Het publiek mag een filmfavoriet kiezen!

FILMFAN

An Pierlé

An Pierlé stelt momenteel haar nieuwe album *Arches* voor in verschillende concertzalen in binnen- en buitenland. Een bioscoopbezoekje zit er dus niet meteen in, maar voor een gesprek over haar filmvoorkeuren maakte ze graag tijd.

De Gentse muzikante over soundtracks, freakshows en Oompa Loompa's.

tekst ANKE WAUTERS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Eerst en vooral: proficiat met de Magritte-filmprijs voor je soundtrack van *Le Tout Nouveau Testament*.

AN PIERLÉ: "Ongelooflijk hé? Dat was mijn eerste soundtrack. Het verliep allemaal een beetje vreemd. Op een dag kreeg ik telefoon van regisseur Jaco Van Dormael: hij vroeg me of ik de muziek voor zijn nieuwe film wou schrijven. Natuurlijk was ik bang om door de mand te vallen: ik had noch de ervaring, noch de juiste opleiding. Maar ik was het aan mezelf verplicht om het te proberen. Ik deed alsof ik het kon en waagde de sprong."

Let je nu meer op soundtracks?
"Absoluut. Het is fascinerend hoe muziek – of de afwezigheid ervan – een verhaal totaal kan veranderen."

Zijn films ook een inspiratiebron voor jouw muziek?
"Een goede film kan lang op mij inwerken. 'Siamese Twins' op mijn eerste plaat is daar een vroeg voorbeeld van. Die song is gebaseerd op *La cité des enfants perdus* van Jean-Pierre Jeunet en Marc Caro, een film die op het

juiste moment in mijn leven arriveerde. Hij bevatte alles wat me op dat moment fascineerde: freakshows, kostuums, noem maar op."

Heb je bepaalde filmgenres waar je naar teruggrijpt?

"Alles, behalve horror. Ik kijk enorm graag tekenfilms. Vooral de humor daarin spreekt mij aan. Maar de film die ik het vaakst heb gezien, is *Pretty in Pink* met Molly Ringwald. Vroeger had ik daar een VHS-tape van. Nu bekijk ik hem eenmaal om de vijf jaar. Puur genieten. Geweldige eighties-soundtrack ook."

Een echte nostalgietrip.

"(knikt) Films die je als kind ziet, zijn heel bepalend. Toen ik klein was, ging ik elke nieuwjaarsdag met mijn ouders een film kijken in Ciné Rubens in Antwerpen. Uit die periode herinner ik mij *Labyrinth* nog levendig. En *Charlie and the Chocolate Factory*, met de Oompa Loompa's: die vond ik ook geweldig. De eerste verfilming welteverstaan. Die is in al zijn eenvoud veel fantasierijker dan de versie met Johnny Depp.

"MISSCHIEN BEN IK STIEKEM WEL EEN OOMPA LOOMPA."

Mijn eerste echte pakkende bioscoopervaring was *E.T.*: daarbij heb ik van begin tot eind gehuild. *Amadeus* vond ik als twaalfjarige ook prachtig, maar te overweldigend. We hebben de zaal moeten verlaten omdat het mij te veel werd. We zijn dan maar frietjes gaan eten. (lacht)"

In welk filmpersonage herken je jezelf?

"Ik was graag Patricia Arquette in *Lost Highway* geweest. Wat een prachtvrouw. Maar misschien ben ik stiekem wel een Oompa Loompa. Alhoewel, zo klein ben ik nu ook weer niet. (lacht)"

Kom je tegenwoordig nog vaak in de bioscoop?

"Niet zo vaak als ik zou willen. Met mijn dochter ga ik al eens naar een kinderfilm. Mijn laatste keer in de cinema was met haar. We zagen *Mega Mindy versus Rox*. Ik vind het echt heerlijk om te zien hoeveel plezier zij daaraan beleeft." ▣

@ANK2D2

Arches
Uit op [PIAS]
anpierle.be

ZWAART

Ooit was Shane Black de best betaalde scenarist in Hollywood, maar toen raakte hij in de vergetelheid. Nu is het brein achter *Lethal Weapon* en *The Last Boy Scout* helemaal terug met *The Nice Guys*, een actiekomedie met Russell Crowe en Ryan Gosling als onvrijwillige *partners against crime*. Een trip door de carrière en de geest van een rasecht popcorn-genie. "Ik wil de mensen gewoon wakker houden."

tekst JONAS GOVAERTS

RIJDEN

Lethal Weapon

MET DANK AAN DOWNEY

Het moment de gloire van Shane Black dateert van 1987, toen hij met *Lethal Weapon* eigenhandig de buddy cop-formule perfectioneerde. De film met Mel Gibson en Danny Glover werd een kassucces en maakte van Black de meest gewilde scenarist van Hollywood. En de best betaalde. Voor *The Last Boy Scout* (1991) kreeg hij 1,75 miljoen dollar, voor *The Long Kiss Goodnight* (1996) zelfs vier miljoen dollar. Toen die laatste film echter flopte, taande zijn ster. De voormalige golden boy trok zich terug, rijk genoeg om de rest van zijn leven in het zwembad te hangen.

In 2005 stond Black plots opnieuw op het voorplan, ditmaal niet alleen als scenarist maar ook als regisseur. Met het heerlijke *Kiss Kiss Bang Bang* (2005) reanimeerde hij de film noir én de carrière van Robert Downey Jr., die hem bedankte door hem aan zijn volgende job te helpen: *Iron Man 3* (2013), een van de speelsere Marvel-films tot nu. En nu is er dus *The Nice Guys*, een donkere actiekomedie waarin Ryan Gosling en Russell Crowe in het Los Angeles van de jaren 70 het mysterie rond een vermiste tiener en een dode pornoster proberen op te lossen.

ALLE DAGEN KERSTMIS

Zoals Hitchcock iets had met blondines en Tarantino iets heeft met voeten, zo heeft Black een knoert van een kerstfetisj. Haast elke door hem geschreven en/of geregisseerde film speelt zich af tijdens de kerstdagen, de soundtracks staan propvol stroperige *christmas carols*, en wie zich aan het befaamde Shane Black-drinkspel waagt – een slok glühwein voor elk shot van een al dan niet gedecoreerde denneboom – kan rekenen op een kater van het kaliber nieuwjaarsdag. “De kerstperiode is de ideale setting voor thrillers. Er is namelijk geen ontkomen aan”, aldus Black. “Iedereen viert kerstmis: de helden, maar evengoed de slechteriken.”

Kerstmis is natuurlijk ook het feest van de Verlossing, een van de

hoofdthema's in Blacks werk: of het nu gaat om een flik met zelfmoordneigingen (*Lethal Weapon*), een huurmoordenaar met geheugenverlies (*The Long Kiss Goodnight*) of een inbreker met acteerambities (*Kiss Kiss Bang Bang*), zijn personages zijn stuk voor stuk zondaars op zoek naar vergiffenis. Black: “Het zijn ook vaak eenzamen, en voor *loners* is er geen eenzamere periode dan Kerstmis.”

NOIR IS THE NEW BLACK

Zijn voorliefde voor asociale antihelden dankt Black aan de talloze noirromans die hij verslond als kind: “Ik was dol op pulpschrijvers als Brett Halliday, Richard S. Prather en Raymond Chandler”, bekent hij. “Vertel het niet verder, maar eigenlijk is *Kiss Kiss Bang Bang* gewoon een mengeling van Chandlers *Lady in the Lake* en *The Little Sister*.” In alle films van Black zijn dan ook noirelementen terug te vinden: ze spelen zich af in een verstikkende grootstad, tellen minstens één *femme fatale*, en zijn niet zelden voorzien van een cynische voice-over – in *Kiss Kiss Bang Bang* blijft Val Kilmers personage zelfs gewoon doortateren tijdens de aftiteling (“*If you're wondering who the best boy is, he's someone's nephew*”).

Ook zijn unieke schrijfstijl ontleende Black aan de beknopte hardboiled literatuur van Chandler en co. Hij staat bekend om zijn *Blackisms*, sarcastische opmerkingen waarin hij de lezer rechtstreeks aanspreekt. Zo omschreef hij in het scenario van *Lethal Weapon* – dat hij pende toen hij amper 22 was – een chique villa als ‘het soort huis dat ik zal kopen als deze film een grote hit wordt’. Gevraagd naar zijn onconventionele manier van werken antwoordt Black: “Ik heb nooit scenarioes gevolgd. Wist ik veel dat het verboden is je tot de lezer te richten, of aan te geven waar de camera moet staan. Ik wil de mensen gewoon wakker houden.”

LACHEN DOET GEEN PIJN

“Wat zei de ene herder tegen de andere?” roept Riggs (Gibson) tegen Murtaugh (Glover) in *Lethal Weapon*,

terwijl de kogels hen om de oren vliegen. “*Let's get the flock out of here!*” Oké, misschien niet de beste grap ooit, maar daar is het Black niet om te doen: voor hem is humor vooral een middel om de kijker in de schoenen van de protagonist te plaatsen.

“Ik hou van *banter*, het soort wegwerpmop dat mensen maken in stresssituaties”, verklaart Black. “Neem bijvoorbeeld Bruce Willis in *The Last Boy Scout*: hij staat op het punt geëxecuteerd te worden, en weet er niet beter op dan zijn belager af te leiden met een vette ‘*Your momma*’-grap. (lacht) Ik heb trouwens een hekel aan films waarin de personages een pauze nemen na een oneliner, alsof ze wachten op applaus. Dat doe je in het echt toch ook niet?”

GEWELD IS GEWELDIG

De gemiddelde *body count* in een Shane Black-film ligt rond de dertig – een cijfer dat wellicht hoger zou liggen mocht hij *Iron Man 3* niet geregisseerd hebben, zijn meest kindvriendelijke film tot nu toe. “Ik hou van geweld”, geeft Black toe. “De wereld maakt me doodsbang, elke dag opnieuw. Mijn manier om daarmee om te gaan, is personages creëren die wel omkunnen met dood en ellende.”

Toch zal je Black nooit betrappen op valsspelen: “Ik haat films waarin geweren tien minuten aan een stuk blijven schieten, of waarin de held op magische wijze een kogel ontwijkt. Telkens als er een filmpersonage een pistool trekt in een film, zou de kijker bijna een hartaanval moeten krijgen: ‘Fuck, we zitten in de shit!’”

Iron Man 3

KINDEREN (NIET) TOEGELATEN

Voor een man wiens oeuvre grotendeels KNT is, weet Black opvallend goed met kinderen om te gaan, zowel op papier als op de set. De kids in zijn films zijn niet de typische schattige sidekicks, maar wereldwijze, driedimensionele personages die hun zaakjes dikwijls beter voor elkaar hebben dan de volwassenen. Vaak spelen kinderen ook een sleutelrol in het plot: in *Iron Man 3* fungeert Harley (Ty Simpkins) bijna als een mentor voor de depressieve Howard Stark (Robert Downey Jr.), en in *The Last Boy Scout* redt Darian (Danielle Harris) meermaals het hachje van haar hopeloze pa (Bruce Willis).

Black: “Ik schrijf graag kinderrollen, misschien omdat ik me zelf weer kind wil voelen telkens als ik naar de cinema ga. Niet veel mensen hebben hem gezien, maar ik ben ooit begonnen met

een kinderfilm: *The Monster Squad* (1987, geregisseerd door Blacks jeugdvriend Fred Dekker; nvdv).” Eén kind was destijds zeer onder de indruk van Black en Dekkers vuilgebekte horrorkomedie: ene Ryan Gosling uit Canada. Gosling: “Eerlijk waar: ik ben al een Black-superfan sinds mijn zevende. *The Monster Squad* is de hoofdreden waarom ik ja gezegd heb op *The Nice Guys*.”

Van een *geeky* drijfveer gesproken! ▣

VANAF 15 MEI IN DE BIOSCOOP

@JonasGovaerts

» ZWART KIJKEN

Omdat je ondertussen vermoedelijk zin hebt gekregen om alle voorgaande Blackpareltjes te (her)ontdekken, verzamelden we op Vertigoweb.be de trailers van 's mans succulente oeuvre.

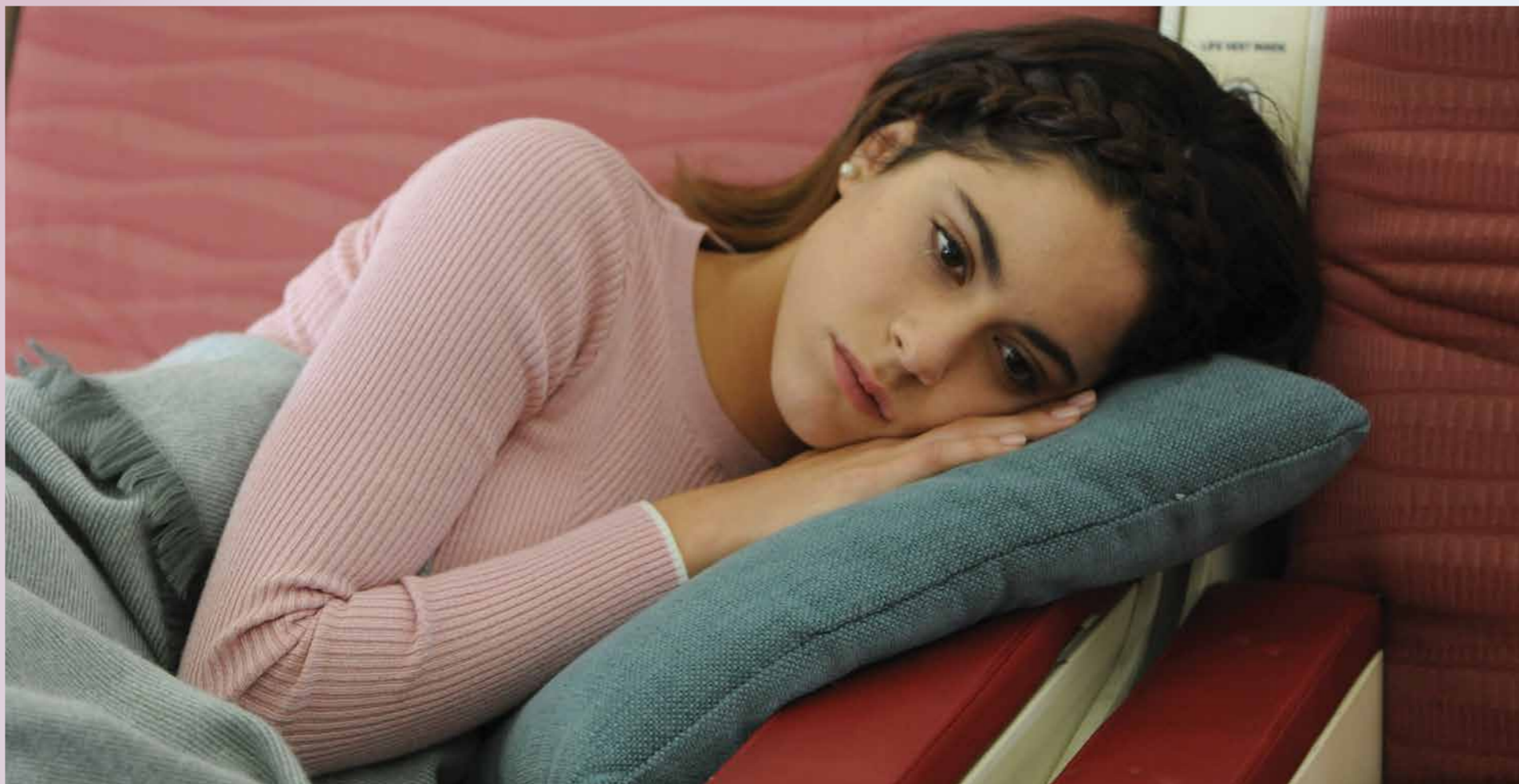
HOLLYWOOD

Kiss Kiss Bang Bang

The Nice Guys

THE ARTIST FORMERLY KNOWN AS

Violetta

Sinds haar zestiende is de Argentijnse Martina Stoessel een superster. Maar nu laat ze haar sprookjesbestaan als Disneyprinses Violetta achter zich met *Tini: Het nieuwe leven van Violetta*, een film over de tol van de roem. “Ik zou gek worden als ik volledig besepte wat ik meemaak.”

tekst ANKE WAUTERS

“ALS TIENERIDOOLOEF JE ONDER EEN VERGROOTGLAS.”

Choice Awards meteen uitgeroepen tot Ontdekking van het Jaar.

“Ik wist niet waar ik aan begonnen was”, herinnert Stoessel zich over die periode. “Ik had geen idee wat het betekende om beroemd te zijn. Ik was helemaal in de war. Ik vroeg me voortdurend af wat er allemaal gebeurde en. Maar na een tijdje kwam ik op mijn pootjes terecht.”

De badjas van Bieber

Na drie succesvolle seizoenen en twee uitverkochte wereldtournees zegt Stoessel nu echter *goodbye to all that*. Met *Tini: Het nieuwe leven van Violetta* schudt ze Violetta van zich af. “De film is geen documentaire over mijn leven”, beklemtoont Stoessel. Het is voor veel fans inderdaad moeilijk om aan te duiden waar Violetta eindigt en Martina Stoessel begint, maar zijzelf trekt duidelijk de grens: “Ik ben samen met Violetta opgegroeid en we hebben hetzelfde meegemaakt. Als Violetta toerde, ging ik mee. Dus natuurlijk lijken we op elkaar. Maar Violetta blijft uiteindelijk wel een fictief personage.”

De film toont ook iets wat niet echt aan bod kwam in de televisiereeks: de schaduwzijde van de roem. Daar kan Stoessel uiteraard over meespreken. “Er is een scène in de film waarin Violetta in een hoekje gedreven door de pers, breekt en in haar kleedkamer huilt. Dat heb ik ook meegemaakt. Als tieneridool leef je onder een vergrootglas. Kijk maar naar Justin Bieber: hij kan zich nog niet douchen zonder dat de wereldpers commentaar heeft op zijn badjas. Dat is verschrikkelijk.”

Tussen film en muziek

Stoessel kon haar geest helder houden door zich te omringen met mensen die haar behandelen als een normale persoon. “Je hebt mensen nodig die je kan vertrouwen en je niet proberen te manipuleren. Mijn vrienden en familie houden mij met mijn voeten op de grond. Het helpt ook dat ik nog niet echt beseft wat me allemaal overkomt. Als ik mij echt bewust zou zijn van wat ik meemaak, zou ik nooit kunnen blijven doen wat ik nu doe. Ik zou gek worden.”

Ze mag nu wel een punt zetten achter de Disneyreeks, het einde van Violetta betekent zeker niet het einde van Martina Stoessel. “Ik wil mij graag verder ontwikkelen, zowel in het acteren als in het muziek maken.” De twee talenten die haar groot maakten, benadert ze wel op een totaal andere manier. “Acteren is intuïtief”, legt ze uit. “Soms is het beter om de eerste take te kiezen, anders verlies je aan spontaniteit. Terwijl muziek opnemen een eindeloos proces is. Vaak hoor ik nummers jaren later en kan ik nog steeds iets nieuws en fris ontdekken. Daar hou ik van. Bovendien is muziek opnemen een privéaangelegenheid. Niemand ziet mij aan het werk in de studio.”

VANAF 4 MEI IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» TINI'S BOYS

Vertigo sprak ook met Stoessels tegenspelers uit *Tini: Het nieuwe leven van Violetta*. Lees online wat de jongens te zeggen hebben over de reeks en werken voor Disney.

ALLES CANNES

Van 11 tot en met 22 mei staan alle filmantennes gericht op de 79^e editie van het Filmfestival van Cannes. Van blockbusters over arthousegerief tot uitdagender materiaal: het staat allemaal op het programma. Een greep uit de tientallen te ontdekken titels.

tekst STEVEN TUFFIN

1 ENDLESS POETRY

Drie jaar na *The Dance of Reality* bevindt de Chileense filmlegende Alejandro Jodorowsky zich nog altijd op het autobiografische pad. Ditmaal focust het brein achter cultklassiekers als *El Topo*, *Holy Mountain* en *Santa Sangre* zich op zijn vroege jaren als poëet.

2 JUSTE LA FIN DU MONDE

Canadees cinemawonder Xavier Dolan volgt zijn Cannes-hit *Mommy* op met dit drama waarvoor hij een beroep deed op Frans toptalent als Marion Cotillard, Léa Seydoux, Nathalie Baye, Vincent Cassel en Gaspard Ulliel. De premisse: een terminale schrijver keert terug naar zijn geboortedorp om zijn dood aan te kondigen.

3 L'ECONOMIE DU COUPLE

Naast *les frères* Dardenne is Joachim Lafosse de enige andere Belgische regisseur die dit jaar de Cannes-selectie haalde. De regisseur van *A perdre*

la raison en *Les chevaliers blancs* vertelt deze keer het verhaal van een koppel dat uit elkaar gaat, maar samen blijft wonen uit financiële overwegingen. Met een hoofdrol voor *The Artist*-revelatie

4 THE NEON DEMON

Nicolas Winding Refn gaat na zijn Thailand-uitstapje *Only God Forgives* terug naar het Los Angeles van *Drive* en voert *Maleficent*-prinses Elle Fanning op in een – hoe kan het anders? – bloederig sprookje over een meisje dat het koste wat het kost wil maken in de modellenwereld.

5 DOG EAT DOG

Dying of the Light, de vorige samenwerking tussen *Taxi Driver*-scenarist Paul Schrader en hobbelige Hollywoodster Nicolas Cage, werd hen door snode producenten uit handen genomen. Dit relaas over enkele ex-gedetineerden die hun recent verworven vrijheid vooral beklemmend vinden, beschermden ze echter tot op het bot.

6 THE HANDMAIDEN

Oldboy-cineast Park Chan-wook keert na zijn Hollywoodavontuur *Stoker* terug naar Zuid-Korea en stort zich op de verfilming van een boek over een jonge dievegge die een slinks plan smeedt met een oplichter. Om het uit te kunnen voeren moet ze gaan werken voor een rijke erfgename, die ze langzaam maar zeker verleidt.

10 THE RED TURTLE

Het legendarische Japanse animatiebedrijf Studio Ghibli maakt geen eigen producties meer, maar investeert wel in internationale projecten. Een meevaller voor de Nederlands-Britse Michaël Dudok de Wit, die met dit relaas over een op een eiland gestrande man zijn eerste langspeler aflevert.

11 AMERICAN HONEY

Britse indie-godin Andrea Arnold trekt na *Red Road*, *Fish Tank* en *Wuthering Heights* naar de Verenigde Staten met dit verhaal over een tienermeisje dat samen met een groep feestende handelsreizigers het land van Uncle Sam doorkruist. Met een rol voor de losgeslagen Shia LaBeouf.

7 NERUDA

Chileens filmmaker Pablo Larraín en Mexicaans steracteur Gael García Bernal graven na *No* andermaal in de duistere geschiedenis van het geboorteland van de

regisseur. Het *Amores Perros*-gezicht vertolkt een inspecteur die in de jaren 40 jacht maakte op de dichter Pablo Neruda nadat die lid van de communistische partij was geworden.

9 LOVING

Enkele maanden na de première van zijn sf-film *Midnight Special* komt Amerikaans cineast Jeff Nichols op de proppen met een historisch drama. *Black Mass*-acteur Joel Edgerton vertolkt de blanke helft van een interraciaal koppel dat in het Virginia van de jaren vijftig tot een gevangenisstraf veroordeeld werd omdat het in het huwelijksbootje stapte.

8 LA FILLE INCONNUE

Belgische Cannes-zekerheden Jean-Pierre en Luc Dardenne maken kans op hun derde Gouden Palm met dit drama over een jonge dokters die op zoek gaat naar de identiteit van een meisje dat overleed nadat zij haar weigerde te behandelen. Een mokermetafoor voor de vluchtelingen crisis?

12 THE BFG

Steven Spielberg sloeg voor deze bewerking van de Roald Dahl-klasseker *De GVR* de handen in elkaar met Melissa Mathison, de ex van Harrison Ford die destijds het scenario van *E.T. the Extra-Terrestrial* pende. Nu maar hopen dat *De Baard* opnieuw het niveau van die onsterfelijke hit bereikt!

KERKJE SPELEN

Vijftien jaar lang klopte documentairemaker Louis Theroux tevergeefs aan bij de Scientologykerk. Daarom probeert de innemende Brit in *My Scientology Movie* op een andere manier een blik te werpen op de sekte. “Humor is de beste manier om te tonen hoe belachelijk iets is.”

tekst RUBEN NOLLET

Neonazi's, pornoprofessionals, ultrazionisten, ufo-jagers, Californische swingers, bendeleiders, onbehandelbare zedendelinquenten, piepjonge transseksuelen... Sinds Louis Theroux in 1992 zijn eerste stappen in de wondere wereld van de documentaire zette, heeft hij de meest extreme en ondoordringbare groeperingen bezocht. Vroeg of laat moest hij zijn blik dan ook richting Scientology richten, de meest notoire sekte ter wereld.

“Hun verhaal is een mix van thema's en elementen die ik in het verleden al verkend heb”, stelt de Brit. “Scientology is een esoterisch geloofssysteem en een afgezonderde gemeenschap, net zoals de zionisten of de neonazi's. Tegelijk is het showbusiness, een groepering

geobsedeerd door oppervlakkigheden, wat dan weer doet denken aan de porno-industrie. En tot slot is er het sciencefictionaspect, het geloof in ufo's waar ik al een reportage over maakte voor mijn reeks *Weird Weekends*. Wat Scientology echter van de rest onderscheidt, is de geheimzinnigheid.”

Over de muur

Dat laatste bleek een groot obstakel. Theroux nam door de jaren heen verschillende malen contact op met de organisatie om hun kant van het verhaal te horen, maar telkens ving hij bot. “Ik heb nog nooit te maken gehad met een instelling die zo afgeschermd wordt”, zegt hij. “Alles speelt zich af achter muren, achter omheiningen met prikkeldraad op.”

Finaal kwam de BBC, Theroux's opdrachtgever, aanzetten met een voorstel: waarom de zaken waarover Scientology niets wil vertellen niet laten naspelen door acteurs? Op die manier zou de kijker er toch een idee van krijgen. Theroux liep aanvankelijk niet warm voor het idee: “Ik was geïntrigeerd, maar kon me er niet echt iets bij voorstellen.”

Het was pas toen hij Joshua Oppenheimers *The Act of Killing* zag, waarin leden van de Indonesische doodseskaders hun eigen gruweldaden naspelen, dat hij overtuigd raakte: “In beide gevallen heb je te maken met mensen die betrokken zijn bij iets wat je moeilijk kan vatten. Waarom zou een ogenschijnlijk weldenkende mens deel willen uitmaken van een instituut

dat klaarblijkelijk mensonterende dingen doet? Wel, laten we alles reconstrueren met acteurs, waarna een persoon die het ooit meemaakte, probeert uit te leggen wat er toen door zijn hoofd ging.”

Geen South Park

Het grote verschil met *The Act of Killing* is dat er bij Theroux onvermijdelijk een dosis humor in de film sluipt. Er mag gelachen worden, al maakt hij er een punt van om niet te spotten met zijn gesprekspartners, hoe extreem die zich ook gedragen. “Ik maak geen satire”, benadrukt hij. “Het was zeker niet mijn bedoeling om iets te maken à la *South Park*. Maar ik weet uit ervaring dat humor de beste manier is om te tonen dat iets belachelijk is.”

Hij wijst op een scène waarin hij geconfronteerd wordt met een Scientology-afgevaardigde die hem bij hun hoofdkwartier wil weggagen, met een cameraman in haar zog. Theroux riposteert door zijn eigen camera op haar te richten, wat de vrouw allerm minst bevalt. “Die scène toont aan hoe absurd haar positie is”, legt hij uit. “Ze wil iets van mij wat ze zelf niet wil geven. En dat gevecht kan ze niet winnen.”

Scientology zet tegenstanders sowieso graag onder druk door hen voortdurend een camera in het gezicht te duwen. Ook tijdens het draaien van *My Scientology Movie* duurde het niet lang voor er mysterieuze cameralui opdoken. Theroux maakt zich echter weinig zorgen. “Ze dreigen met het

beeldmateriaal een internetfilmpje te maken dat je in een heel slecht daglicht stelt”, grinnikt hij. “Ik ben heel benieuwd wat ze er in mijn geval van gemaakt hebben.”

VANAF 11 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

»THEROUX'S WERELD

Als je zoals Louis Theroux op zoek gaat naar interessante individuen, dan krijg je een hoop merkwaardig volk voor je camera. Op *Vertigoweb.be* stippen we enkele van zijn opmerkelijkste gesprekspartners aan.

“EEN ZOVEELSTE ALLEREERSTE KEER”

Tien jaar na zijn WOII-thriller *Zwartboek* levert het Nederlandse cinemafeenomeen Paul Verhoeven eindelijk nog eens een film af. En wat voor één: in *Elle* speelt Isabelle Huppert een vrouw die na een verkrachting weigert in een slachtofferrol geduwd te worden. “Ik ga niet controversieel doen om controversieel te doen.”

tekst STEVEN TUFFIN

Seks en geweld vormen al vanaf dag één vaste ingrediënten in het oeuvre van Paul Verhoeven, de Nederlandse rasfilmer die in de seventies zijn nationale bioscopen in lichterlaaie zette met schandaalfilms als *Turks Fruit*, *Soldaat van Oranje* en *Spetters*, en in de jaren 80 en 90 tekende voor subversief Hollywoodentertainment als *Robocop*, *Total Recall* en *Starship Troopers*.

Na het floppen van zijn onzichtbare-manrelaas *Hollow Man* in 2000 raakte Verhoeven echter op de dool. Tien jaar geleden draaide hij in zijn geboorteland nog *Zwartboek*, maar daarna werd het op bioscoopvlak muisstil rond de man. Maar nu is hij dus terug. En hoe!

In *Elle* voert hij Isabelle Huppert op als Michelle, een *independent woman* die in Parijs een videogamebedrijf runt en in een chique buitenwijk een groot huis betreft. In die villa wordt ze op een dag verkracht door een gemaskeerde belager. In plaats van contact op te nemen met de politie en/of troost te zoeken bij haar naasten, verdringt ze de traumatische gebeurtenis.

Die radicale beslissing lijkt zich te wreken wanneer ze haar collega's, vrienden, burens en familieleden de dagen nadien ontmoet. Michelle – voordien al geen katje om zonder handschoenen aan te pakken – begint zich alsmat dwarser te gedragen en langzaam maar zeker lijkt de situatie helemaal uit de hand te lopen. Maar dan blijkt dat er wel meer raadselachtige zaken gaande zijn in deze film, die op alle vlakken *hors catégorie* is.

PAUL VERHOEVEN: “Heerlijk, toch! Ik was meteen verkocht toen ik het scenario van de Amerikaan David Birke las. Hij had zich gebaseerd op “*Oh...*”, een boek van de Franse auteur Philippe Dijan, maar had de personages nog wat uitvergroot. Iets wat ik bij de casting extra in de verf zette. Als je iemand van het kaliber van Isabelle in het centrum zet en zegt dat ze over the top mag gaan, dan doet ze dat ook. (lacht) Toch is het allemaal ook herkenbaar gebleven. De Franse cast en crew met wie ik samenwerkte, hadden het steevast over een spitante kritiek op de Parijse bourgeoisie. Zou best kunnen, alleen heb ik nooit begrepen wie of wat men daarmee bedoelt.”

“Zonder Isabelle zou ik deze film nooit gemaakt kunnen hebben”, zei u in een recent interview.

“Daar ben ik inderdaad van overtuigd. Ik ben zelden zo’n radicale actrice tegengekomen. Ze is zo zeker van haar stuk, echt ongelooflijk. Dat merk je aan alles wat ze doet: van de projecten die ze kiest over de manier waarop ze beweegt tot het timbre van haar stem. Het is me nog nooit overkomen dat een acteur of actrice me zo aangenaam verrast als de camera aan het draaien is. Neem nu de scène waarin Michelles overjarige moeder aankondigt dat ze met haar veel jongere vriend gaat trouwen. In het script stond er dat ze daarmee moet lachen. Maar wat doet Isabelle? Die stoot een soort van demonische schaterklank uit, die normaliter compleet onbruikbaar zou zijn, maar hier perfect op zijn plaats was.”

Daarnet gaf u aan dat u weinig voeling hebt met de Franse leefwereld. Hoe zorgde u er dan voor dat Elle zo authentiek aanvoelt?

“Heel simpel: ik heb me omringd met Franse toptalent en hen al het werk laten doen. (lacht) Ik zit hier nu te grappen, maar eigenlijk meen ik het wel. Tijdens de casting heb ik heel bewuste keuzes gemaakt. Zo heeft de zoektocht naar Michelles moeder heel veel tijd gekost – ze moest immers uit hetzelfde hout gesneden zijn als Isabelle – en voor de gelovige overbuurvrouw ben ik speciaal voor een sexy actrice gegaan. Het zijn dat soort keuzes die het verschil maken. Trouwens: als je onmiddellijk een goed gevoel hebt bij iemand, stelt die je nadien zelden teleur.”

U hebt duidelijk geen klachten over uw eerste Franse filmvering.

“Absoluut niet, nee. Ik moet toegeven dat ik aanvankelijk ontzettend bang was. Op je 76° naar een vreemd land trekken – waarvan je de taal bovendien amper machtig bent – om er een film te draaien: het is toch niet niks. Bovendien was het overgrote deel van de Franse filmwereld me onbekend. Ik had sommige acteurs al wel eens aan het werk gezien, maar daar bleef het ook bij. Het was een echte sprong in het duister. Een zoveelste allereerste keer. (lacht)

Gelukkig bleek dat mijn intuïtie me nog niet in de steek had gelaten. Omdat ik niks of niemand kende, moest ik mezelf wel openstellen voor suggesties van anderen, wat op een vreemde manier enorm bevrijdend was. Het was van *Robocop*, mijn eerste film in Hollywood, geleden dat ik me zo creatief voelde. Als je je op onbekend

“ALS JE IEMAND VAN HET KALIBER VAN ISABELLE ZEGT DAT ZE OVER THE TOP MAG GAAN, DAN DOET ZE DAT OOK.”

En u ziet zichzelf geen Kinderen Toegelaten-film maken?

“Toch wel. Ik zou onmiddellijk tekenen als men me iets zou aanbieden à la *Some Like It Hot*: een ondeugende komedie waarin het wel over seks gaat, maar dan op een manier dat het geschikt is voor alle leeftijden. Nog leuker zou een verfilming van de Kuifje-strip *Het gebroken Oor* zijn. Dat verhaal bevat geen seks en amper geweld. En nee, ik zou het er ook niet inproppen. Ik ga niet controversieel doen om controversieel te doen. Het enige wat ik wel nodig zou hebben, is een groot budget. Zo’n film moet er namelijk goed uitzien, anders kan je er beter niet beginnen.”

Jammer genoeg was Steven Spielberg u voor.

“Maar ik zou het nooit op zijn manier aanpakken. De enige film die ooit in de buurt van de echte Kuifje-spirit kwam, is *L’homme de Rio* uit 1964 met Jean-Paul Belmondo in de hoofdrol. Die film barst van de Hergé-invloeden. Nog een project dat ik maar al te graag van de grond zou krijgen, is een verfilming van een van de boeken van de Russische schrijver Boris Aksenin over de 19°-eeuwse detective Erast Fandorin. Daarin zou je amper een halve borst te zien krijgen. (lacht)”

Het interessante aan sf-films als Robocop en Starship Troopers is dat ze op een bepaald moment ingehaald worden door de tijd. Kijkt u soms naar het nieuws en denkt u dan: “Verdorie, dat hebben we voerspeld”?

“Goh, de berichtgeving over de Amerikaanse presidentsverkiezing is toch best hallucinant. Zet Trump op de

troon en het fascisme dat ik destijds in *Starship Troopers* satirisch weergaf, wordt binnen de kortste keren werkelijkheid. Eigenlijk is het best ironisch dat wij toen zoveel kritiek over ons heen kregen omdat we zogenaamd fascistische propaganda hadden gemaakt, en dat men nu klaarstaat om zo iemand te verkiezen.”

Schrikt u van de accuraatheid van uw eigen voorspellingen?

“Nu moet ik toch even op de rem duwen. Het is nooit mijn bedoeling geweest om een mogelijke werkelijkheid weer te geven. Wat ik – net zoals alle andere kunstenaars – wel doe, is met mijn voelsprietten dingen die onderhuids in de maatschappij leven oppikken en uitvergroten. Het is en zal nooit mijn bedoeling zijn om grote statements te maken. Mensen met het vingertje wijzen, daar bedank ik voor.”

VANAF 25 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

>>NED-USA

Op *Vertigoweb.be* zoomen we aan de hand van trailers en ander videomateriaal in op Verhoevens gloriemomenten in geboorteland Nederland en tweede thuis Amerika.

PARCHED / ANGRY INDIAN GODDESSES

INDIAASE WRAAKGODIN

In *Angry Indian Goddesses* bewijst Tannishtha Chatterjee dat Indiase vrouwen ook over seks praten, in *Parched* klaagt ze de vrouwendiscriminatie in haar land aan. Geen gemakkelijke thema's, maar de actrice wil de taboes niet uit de weg gaan. "Een goed verhaal kan de wereld veranderen."

tekst ANKE WAUTERS

Tannishtha Chatterjee vertoefde net enkele weken in België als lid van de jury van MOOOV, het wereldfilmfestival waar ook haar films *Parched* en *Angry Indian Goddesses* in première gingen. De Indiase actrice voelde zich er als een vis in het water: "Ik geniet er echt van om met mensen uit verschillende culturen over films te praten. Verhalen zijn het krachtigste wapen om een cultureel bewustzijn te creëren en in stand te houden. Daarom overleven onze legenden en epen al zolang: mensen houden ervan. Ik geloof dat een goed verhaal de wereld kan veranderen."

In 2007 brak Chatterjee door dankzij haar rol in *Brick Lane* van

Suffragette-regisseuse Sarah Gavron. De film, gebaseerd op een controversiële bestseller van Monica Ali, vertelt het verhaal van een Bengaals tienermeisje dat uitgetrouwde wordt aan een oudere man uit de Londense East End. Emancipatie stond centraal in *Brick Lane*, en dat thema ligt Chatterjee duidelijk nog steeds na aan het hart, zo bewijst ze met haar twee recentste films.

Sex and the City

In *Parched* zien we hoe slecht Indiase vrouwen behandeld worden. Chatterjee speelt niet alleen mee in de film – die ze als "broodnodig in India" omschrijft – ze schreef ook mee aan het scenario. "Ik heb

vriendinnen in het bankwezen, de academische wereld en de sportwereld. Allemaal worden ze op een totaal andere manier behandeld dan hun mannelijke collega's. Hetzelfde geldt in de entertainmentindustrie. Vrouwen hebben het overal moeilijk, maar in India zeker. Een grote meerderheid leeft er in erbarmelijke omstandigheden."

Ook *Angry Indian Goddesses* gaat over de positie van de vrouw in het moderne India. Vrouwelijke vriendschap vormt de rode draad die pijn, lijden en triomf naadloos aan elkaar rijgt. "We wilden een soort Indiase *Sex and the City* maken", lacht ze. Daarna wordt ze ernstig. "In India mogen vrouwen niet over seks en begeerte

praten. Het is een taboe, wat zorgt voor een hoop probleemsituaties. Als Indiase vrouwen zonder repercussies hun seksualiteit zouden mogen uiten, kan dat veel van het geweld tegenover hen stoppen. Het is mijn plicht als actrice om zulke problematische kwesties aan te kaarten."

Witte-doekchemie

Ooit wou Chatterjee chemicus worden, maar toen ze door de acteermicrobe werd gebeten, was de keuze snel gemaakt. "Acteren was nochtans nooit mijn droom", mijmert ze. "Maar tijdens mijn scheikundestudies realiseerde ik mij op een dag dat ik ergens in een steriel labo vol proefbuisjes zou eindigen. Dat was helemaal niet

wat ik wilde doen met mijn leven. Ik wilde reizen, nieuwe mensen ontmoeten en andere culturen ontdekken. Dus ging ik naar een workshop in de toneelschool, werd verliefd op acteren en keek nooit meer achterom."

Chatterjee beschouwt acteren als een kunstvorm met gradaties: "Je kunt mijn vak in drie categorieën opdelen: je bent ofwel een acteur, een ster of een artiest. Een acteur is een instrument waarmee een andere creatieveling zijn kunst uitdrukt. Een ster is vooral een marketingtool. En een artiest werkt samen, maakt deel uit van het proces en inspireert. Daar streef ik naar. Acteren wordt zo, net als andere podiumkunsten,

een manier om jezelf en de wereld te verkennen." ▣

PARCHED

VANAF 11 MEI IN DE BIOSCOOP

ANGRY INDIAN GODDESSES

VANAF 15 JUNI IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» CHATTERJEE.COM

Binnenkort staat Chatterjee naast Nicole Kidman en Rooney Mara in *Lion*, een film over een Indiase jongen die via Google Earth zijn familie opspoor. Online vertelt ze over haar dubbele relatie met technologie.

X-TREME MAKE-OVER

De verjongingskuur van de *X-Men*-franchise is al enkele afleveringen aan de gang. Kijk maar naar Jennifer Lawrence die Rebecca Romijn mocht vervangen als de blauwhuidige Mystique. De ingreep was echter nog nooit zo drastisch als in de nieuwste mutantenblockbuster *X-Men: Apocalypse*. De oude en nieuwe gezichten naast elkaar.

tekst STEVEN TUFFIN

STORM

Met Halle Berry als de mutante die het weer kan manipuleren had de *X-Men*-franchise vier afleveringen lang een Oscarwinnares in dienst. Wat het vervangster Alexandra Shipp aan awards ontbreekt, maakt ze goed met de *street cred* die ze in films als *Drumline: A New Beat* en *Straight Outta Compton* etaleerde. Kan nog van pas komen als hulpje van superslechterik *Apocalypse*.

NU

CYCLOPS

De mutant met laserogen werd door de jaren heen door verschillende acteurs gespeeld. James Marsden vertolkte hem als haantje-de-voorste in vier *X-Men*-films, terwijl jongere incarnaties in *X-Men: First Class* en spin-off *Wolverine* opdoken. Ditmaal zet *The Tree of Life* en *Mud*-revelatie Tye Sheridan een rebelsere versie van de superheld-met-de-broodnodige-zonnebril neer.

TOEN

JEAN GREY

De Nederlandse actrice Famke Janssen – zie de *Taken*-franchise – mocht in vier *X-Men*-afleveringen en spin-off *The Wolverine* opdraven als de telekinetisch begaafde mutante. Brits aanstormend talent Sophie Turner – bekend als Sansa Stark uit *Game of Thrones* – speelt in *X-Men: Apocalypse* een jongere versie van het personage, dat nog geen grip heeft op haar gaven.

NU

NU

NIGHTCRAWLER

In *X-Men*-sequel *X2* speelde Schots toneel- en filmtalent Alan Cumming – bekend van James Bondprent *GoldenEye* – de duivelachtige mutant met teleportatietalent. Nu is het de beurt aan Kodi Smit-McPhee. De jonge Australische acteur uit *The Road*, *Let Me In* en *Dawn of the Planet of the Apes* zal voor de nodige *comic relief* zorgen.

VANAF 18 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

FREEHELD

“AL DIE HOKJES SLAAN NERGENS OP”

In het waargebeurde *Freeheld* kruipt Julianne Moore in de huid van een lesbische politieagente met longkanker, die hemel en aarde beweegt om haar pensioen aan haar levenspartner te kunnen nalaten. Een gesprek met de Oscarwinnares over vooroordelen in de filmwereld én het echte leven. “Gelijkheid is nog steeds niet vanzelfsprekend.”

tekst STEVEN TUFFIN

De tijd vliegt. Dat bevestigt *Freeheld* eens te meer. Hoewel het drama gebaseerd is op gebeurtenissen van amper tien jaar geleden, is er ondertussen enorm veel veranderd. Zowel op gebied van holebirechten als op vlak van sociale media. De videoboodschap die de terminale lesbienne Laurel Hester destijds opnam – een beklijvend pleidooi voor gelijke rechten voor iedereen – zou dezer dagen via Facebook en Twitter binnen de kortste keren viraal gaan.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het filmpje mettertijd alsmaar populairder werd. Zo populair zelfs dat het verhaal van Hester – een politierechercheur die haar pensioen niet mocht nalaten aan haar levenspartner Stacie Andree – als inspiratie diende voor een met een Oscar bekroonde korte documentaire en nu ook voor een langspeelfilm met Julianne Moore en Ellen Page als respectievelijk Hester en Andree.

Page, die zich in 2014 outte, was als producent de drijvende kracht achter *Freeheld*, maar Moore doet het zware acteerwerk. De film focust namelijk op de dubbele strijd die Hester leverde: die tegen de veroordelen van haar collega's, stadsgenoten en functionarissen, en die tegen de verschrikkelijke ziekte die kanker heet. Dat Moore net een Alzheimerpatiënte had gespeeld in *Still Alice*, weerhield haar er niet van om de rol te accepteren.

JULIANNE MOORE: "Dat *Freeheld* een jaar na *Still Alice* uitkomt, mag voor sommigen *too much* zijn, mij lijkt het vooral een mirakel. Het doet deugd om te merken dat er nog steeds volwassen films gemaakt worden. Bovendien denk ik niet dat twee personages meer kunnen verschillen dan Laurel en Alice."

Er is sinds Hesters overlijden ontzettend veel veranderd op vlak van holebirechten. Vorig jaar werd het homohuwelijk zelfs legaal in de Verenigde Staten. Komt *Freeheld* niet een beetje te laat?

"Dat vind ik niet. Dat er zoveel veranderd is, bewijst gewoon dat mensen bergen

kunnen verzetten als ze dat echt willen. We mogen er trots op zijn dat we op relatief korte tijd zoveel vooruitgang hebben geboekt. Tegelijkertijd is nog niet alles rozengeur en maneschijn. Misschien wordt de legalisering van het homohuwelijk ooit wel weer ingetrokken? Je hebt maar een paar idiote rechters nodig om dat te laten gebeuren.

Trouwens: ik zie *Freeheld* in de eerste plaats als een film over een moedige vrouw, die wat mij betreft niet genoeg in de kijker gezet kan worden. Laurel had het zichzelf heel makkelijk kunnen maken door met haar collega te trouwen en via die omweg Stacie het geld te bezorgen. Maar ze hield voet bij stuk. Alleen op die manier kan je het verschil maken."

Over verschil gesproken: waarom bent u blond in de film? Zo zien we u niet vaak.

"Vaker dan je denkt. Ik was blond in *Map to the Stars*, en daarvoor in onder meer *Blindness* en *Far from Heaven*. Ditmaal kleurde ik mijn haar nadat ik een tijdje naar een connectie met Laurel had zitten zoeken. Op de beelden die iedereen van haar kent, heeft ze amper haar of is ze al kaal. Op de foto's die de echte Stacie me toonde, zag ik echter een gezonde vrouw met mooie blonde

lokken. Laurel heeft dat kapsel haar hele leven gehad. Iedereen die haar heeft gekend – van haar collega's over haar broers tot haar vrienden – begon erover. Zodra mijn haar geverfd was, pasten de puzzelstukken in elkaar."

De film maakt heel duidelijk dat Hesters omgeving – klein stadje, stoere flikken... – niet breeddenkend was. Gaat het er in Hollywood beter aan toe?

"Eigenlijk is dat een vraag die je aan Ellen moet stellen, maar ik heb begrepen dat ze niet iedereen te woord kan staan omdat ze zoveel interviewaanvragen kreeg. Ik zal dan ook mijn uiterste best doen om in haar naam te spreken.

Zoals je weet draait Ellen al jaren mee in de filmbusiness. Dat betekent ook dat ze talloze malen gezien heeft hoe homo's en lesbiennes die zich outen op een soort zwarte lijst belanden en nog amper aan de bak komen. Toch heeft ze enkele jaren terug de moed verzameld om voor haar gaardheid uit te komen en er haar missie van gemaakt om de gedateerde Hollywoodmentaliteit te bestrijden. In de eerste plaats door films als *Freeheld* te maken."

Een ander heet Hollywoodhangijzer is het verschil qua verloning van acteurs en actrices.

"Volgens mij is dat een universeel probleem. Overal ter wereld worden vrouwen minder betaald dan mannen, ook al werken ze even hard. Of het nu gaat over seksuele gaardheid, geslacht, ras of weet ik veel: er is nog heel veel werk aan de winkel. Gelijkelijk is jammer genoeg nog steeds niet vanzelfsprekend, en de angst voor alles wat vreemd is – xenofobie met andere woorden – blijft vooruitgang tegenwerken. Dat kan maar op één manier aangepakt worden: door mensen te blijven confronteren met de zaken waar ze bang voor zijn. Alleen zo zullen ze inzien dat 'de ander' helemaal niet zo anders is."

De korte documentaire over Laurels strijd werd overal laaiend enthousiast onthaald. Waarom vonden jullie het belangrijk om de geschiedenis ook in langspeelvorm te gieten?

"Hoe jammer het ook is, maar documentaires worden amper bekeken. Wees nu eerlijk: had jij de docu al gezien, laat staan erover gehoord?"

Eh, nee.

"*My point exactly*. Zelfs jij en ik hadden er nog nooit over gehoord. En dat terwijl we allebei in de filmwereld werken én de documentaire een Oscar won. Als je een verhaal aan een zo breed mogelijk publiek wil vertellen, is en blijft de

"HET DOET DEUGD OM TE MERKEN DAT ER NOG STEEDS VOLWASSEN FILMS GEMAAKT WORDEN."

langspeelvorm de beste optie. Mij hoor je niet klagen. Ik hou enorm van romantische drama's, zeker als ze buiten de lijntjes kleuren."

De scènes waarin de twee vrouwen verliefd worden op elkaar, zijn zeer aandoenlijk.

"Dat vind ik ook! Veel heeft te maken met de herkenbaarheid van die momenten. Of je nu homo of hetero bent, we maken allemaal dezelfde dingen mee. Het aandurven om iemand uit te vragen, de zenuwen tijdens een eerste date: iedereen wordt er ooit wel eens mee geconfronteerd."

Herinnert u zich uw eerste contact met een homo of een lesbienne nog?

"Nu moet ik flink in mijn geheugen graven. *(lacht)* Ik zat op de middelbare school tijdens de seventies en herinner me een paar jongens en meisjes die met hun gaardheid worstelden. Op die leeftijd uit de kast komen was in dat tijdperk nog niet vanzelfsprekend, om niet te zeggen onmogelijk."

Daarna, toen ik toneel studeerde aan de universiteit, was het helemaal anders. Ik was omringd door mensen die zich outten of dat al gedaan hadden. De theaterwereld is op dat gebied altijd veel progressiever geweest. Maar wacht, nu herinner ik me iets: de eerste homo met wie ik omging op de unief, heb ik binnengedaan! *(lacht)* Voor mij was dat een heel belangrijke les: al die hokjes die we voor elkaar bedenken, slaan nergens op."

Tot slot: vorig jaar won u na tal van nominaties eindelijk ook daadwerkelijk een Oscar. Hoe kijkt u terug op die ervaring?

"Ik ben opgelucht dat het eindelijk gelukt is. Laat je niks wijsmaken: we winnen allemaal graag prijzen. Als acteur of actrice stel je je dag in, dag uit kwetsbaar op. Het doet dan ook deugd om in de bloemetjes gezet te worden – vooral door je collega's. Maar ik wil er ook niet té wild over doen: de dag erna was het *back to business* en stond ik weer op een set. Uiteindelijk blijft het werk het allerbelangrijkste." ▣

VANAF 18 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzinema

» MACHTIGE MOORE

Omdat we maar niet genoeg kunnen krijgen van Julianne Moore lijsten we op *Vertigoweb.be* onze favoriete filmmomenten van de Oscarwinnares op. Wedden dat er iets uit *The Big Lebowski* tussen zit?

LOF DER ZOTHEID

Gele duikboten, stofkorrelwezentjes en een bizar creatuur genaamd Jabberwocky: in sommige films wordt nonsens tot kunst verheven. *Alice Through the Looking Glass* is de volgende in dat rijtje. Vandaar een blik op een aantal goed gekke titels.

tekst RUBEN NOLLET

YELLOW SUBMARINE (1968)

Van de band die geflipte songs als 'I Am the Walrus' en 'Lucy in the Sky with Diamonds' verzong, mag je de bizarste dingen verwachten. Neem nu deze fabel over een onderzees rijk dat aangevallen wordt door muziek hatende blauwe Meanies en gered moet worden door de Beatles. De basis voor de film was natuurlijk de gelijknamige song van Paul McCartney, die alles simpel genoeg moest houden zodat de vocaal beperkte Ringo Starr het liedje kon zingen.

THE PHANTOM TOLLBOOTH (1970)

In 1961 schreef Norton Juster – nota bene een architect – een maf kinderboek over een jongen die zich verveelt en via een magisch tolnhuis weg geflitst wordt naar het Koninkrijk van de Wijsheid. Het verhaal zit vol woordspelletjes en is bedoeld als een ode aan kennis en onderwijs. Voor de verfilming zorgde niemand minder dan Chuck Jones, geestelijke vader van *Road Runner* en de man achter veel *Tom and Jerry*-filmpjes.

JABBERWOCKY (1977)

"T was brillig, and the slithy toves / Did gyre and gimble in the wabe". De beroemdste nonsenstekst aller tijden is van de hand van Lewis Carroll en komt uit *Through the Looking-Glass*. Terry Gilliam, groot liefhebber van het absurde, maakte niet toevallig de filmversie, waarin collega-Monty Python Michael Palin een tonnenmaker speelt die per vergissing gebombardeerd wordt tot drakendoder.

HORTON HEARS A WHO! (2008)

Als je het over wacky verhalen hebt, kom je automatisch uit bij Theodor Seuss Geisel, zeg maar Dr. Seuss. De dik zestig kinderboeken die hij in de loop van zijn carrière schreef, maakten van hem een Amerikaans instituut. Als het op bioscoopadaptaties aankomt, liep het echter geregeld mis – *The Cat in the Hat*, iemand? Grote uitzondering is deze animatiefilm over een olifant (stem van Jim Carrey) die ontdekt dat er wezentjes op een stofkorrel wonen.

ALICE THROUGH THE LOOKING GLASS (2016)

Het vervolg dat Lewis Carroll in 1871 schreef op *Alice in Wonderland* heet eigenlijk *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There*. Veel personages die Tim Burton enkele jaren terug opvoerde in zijn *Alice*-film, zoals de Red Queen en de eeneiige tweeling Tweedledum & Tweedledee, haalde hij eigenlijk uit dat tweede boek. Het gevolg is dat scenariste Linda Woolverton deze keer een heel nieuwe plot mocht verzinnen, met een mix van bekende en nieuwe figuren.

VANAF 25 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

Siren

I & KEREN

SPECTRUM

Schrijven, theater maken, een dansgezelschap leiden: Keren Cytter doet het allemaal. Het meeste succes oogst ze echter als beeldend kunstenaar, met haar tekeningen, haar polaroids en vooral haar video's. Eind deze maand kan je in Oost- en West-Vlaanderen werk van de Israëliische kunstenaars ontdekken.

tekst **CHRISTOPHE VERBIEST**

De meeste video's van Keren Cytter beginnen als een klassieke korte film. Tot ze een kiezelsteentje in het raderwerk gooit. En nog een. Het werk ontspoord en wordt vooral een commentaar op de mogelijkheden van cinema. Het is een bevraging, geen kritiek. Je kunt er immers niet naast kijken dat Cytter van cinema houdt. Niet toevallig is een van haar romans, *The Seven Most Exciting Hours of Mr. Trier's Life in Twenty-Four Chapters*, een hilarische kijk op een cruciale periode uit het leven van Tibor Klaus Trier, de vader van Lars von Trier.

Cytter, geboren in 1977, studeerde eind jaren 90 aan het Avni Instituut voor Kunst en Design in Tel Aviv en daarna een paar jaar aan De Ateliers in Amsterdam. Vervolgens verkaste ze naar Berlijn en ondertussen woont ze al enkele jaren in New York. Op 29 mei gaat in de Deweer Gallery in Otegem Cytters video *Siren* in Belgische première. Een dag later toont Cinema OFFoff in Gent vier andere films uit haar oeuvre in haar aanwezigheid. Een in omvang bescheiden – Cytter heeft meer dan zestig video's en films op haar naam – maar niettemin erg interessante greep uit haar werk.

French Film (2002)

Begeleid door beelden van Tel Aviv vertelt een componist wie en wat hij het ergst zal missen als hij de volgende maand naar Parijs verhuist. Visueel is *French Film* een sympathieke homemovie, een eenvoudige assemblage van beelden die je op Facebook zou zwieren als je ver van je vrienden en familie gaat wonen. De klankband creëert echter een afstand – de spreker praat Frans met een zwaar accent en de klankmontage is bewust stuntelig. Bovendien heeft Cytter aan begin en eind, als een soort boekensteun voor de onschuldige herinneringen, porno-beelden geplaatst. *French Film* lijkt zo een persiflage op een beeldessay van Jean-Luc Godard. Of is het toch een hommage?

The Victim, (2006)

Een van Cytters meest gerenommeerde films en een goede illustratie van haar aanpak. *The Victim* gaat over een vrouw die moet kiezen tussen haar geliefde en haar zoon, maar dat verhaal wordt versneden met beelden van het maken van de film: we horen instructies, zien de camera en een microfoon... Er kunnen pagina's gevuld worden met de postmoderne technieken die Cytter hanteert. Idealiter wordt de film in een *loop* vertoond, alsof de personages opgesloten zitten in een eeuwig voortjakkende tredmolen.

Siren (2014)

De titel verwijst naar 'Song to the Siren', waarvan zowel het origineel van Tim Buckley als Brian Ferry's instrumentale cover op de soundtrack prijkt. In *Siren* overtuigt een vrouw een vriend om een andere man te doden, als reactie op de onderdrukking van vrouwen. Zoals vaker bij Cytter keren scènes terug. Ditmaal draait het niet zozeer om de narratieve gevolgen van die techniek, de aanpak geeft haar vooral de kans om vrijelijk met de textuur van het beeld te spelen.

Metamorphosis (2015) Game (2015)

In deze twee recente films laat Cytter het beeld geregeld kort bibberen, alsof er iemand heel even met de camera schudt en een paar frames terugspoelt. Los daarvan zijn *Metamorphosis* en *Game* erg verschillend. *Game*, over enkele vrienden die een muzikaal spel spelen, is *vintage* Cytter, in de zin dat de narratieve structuur speels ondermijnd wordt. *Metamorphosis* heeft een meer visuele aanpak en dat is ongewoon. Het gros van Cytters films vertrekt immers vanuit een scenario dat in vraag gesteld wordt, maar hier gaat het om een associatieve aaneenschakeling van beelden, met slechts één vaag thema: cinema. ▣

Siren

is van **1 juni tot 3 juli** te zien in de Deweer Gallery te Otegem.

Programma Keren Cytter

op maandag 30 mei bij Art Cinema OFFoff te Gent.

MISS YOU ALREADY

"GA KIJKEN MET JE BESTE VRIENDIN"

Aan *buddy movies* geen gebrek, films over vriendinnen zijn echter veel dunner gezaaid. Hollywoodsterren Drew Barrymore en Toni Collette zwemmen gezwind tegen de stroom in met *Miss You Already*, een dramedy over twee BFF's die liefde en leed delen. "Het werd godverdomme tijd!"

tekst STEVEN TUFFIN

Drew Barrymore en Toni Collette zijn twee compleet verschillende filmsterren. De eerste is lid van een heuse Hollywoodclan, maakte in 1982 een onuitwisbare indruk als Gertie in *E.T. the Extra-Terrestrial*, puberde problematisch om daarna uit te groeien tot een echte Tinseltown-player. De tweede groeide op in een doodnormaal Australisch gezin, brak in de jaren negentig internationaal door met haar vertolkingen in *Muriel's Wedding* en *The Sixth Sense* en wisselt film zonder verpinken af met tv en theater.

In het tragikomische *Miss You Already* overtuigen ze echter als Jess en Milly, twee handen op één buik die elkaar in de middelbare school leerden kennen. Wanneer ze na enkele *work hard, party harder*-jaren allebei klaar zijn om te settelen, begint het hindernissenparcours pas echt. Jess begint aan een IVF-kuur om haar kinderwens vervuld te zien en niet veel later blijkt Milly borstkanker te hebben.

Miss You Already is een film zoals je die maar zelden te zien krijgt in de bioscoop: eentje waarin de vrouwelijke personages centraal staan, met dagdagelijkse

dingen geconfronteerd worden en geen mannelijke hulp nodig hebben om hun problemen op te lossen. De perfecte prent dus voor een tijdperk waarin er steeds luider geroepen wordt over gendergelijkheid.

DREW BARRYMORE: "Het werd godverdomme tijd! Toen ik aan deze film begon, was ik net bevallen van Frankie, mijn tweede dochtertje. Nu ik twee meisjes opvoed, ben ik ontzettend blij dat vrouwen harder dan ooit van zich laten horen. Ik kon dan ook onmogelijk nee zeggen tegen een film waarin de vriendschap tussen twee vrouwen centraal staat en die bovendien geschreven en geregisseerd werd door twee vrouwen (*Morwenna Banks* en *Catherine Hardwicke*; *nvdv.*). Eigenlijk voelde het aan als een verplichting, maar dan wel eentje waarvan ik op geen enkel moment spijt heb gehad. Hoe vaak krijg je de kans om een verhaal als dit op het witte doek te vertellen? Veel te weinig."

TONI COLLETTE: "Ik vind het verschrikkelijk jammer dat we het nog steeds over dit soort onderwerpen moeten hebben. Het is belachelijk en absurd dat er nog

steeds gigantische verschillen bestaan tussen wat vrouwen en mannen mogen en krijgen.”

Zet een film als deze jullie aan het denken over jullie eigen vriendschappen?

COLLETTE: “Elke film doet je nadenken over bepaalde facetten van je leven. Deze keer zat ik inderdaad vaak aan mijn vriendinnen te denken. Ik heb hen na de opnames dan ook één voor één opgebeld om stevig bij te praten en zo snel mogelijk af te spreken.”

BARRYMORE: “Ik ben blij dat mensen die de film gezien hebben dezelfde reflex hebben. Ik heb ondertussen met verschillende vrouwen gesproken die me vertelden dat ze tijdens de *end credits* al berichten naar hun vriendinnen aan het sturen waren. Dat onze film bioscoopbezoekers doet beseffen hoe belangrijk vriendschap wel is, vind ik hartverwarmend. Voor mij is een film pas echt succesvol als hij iets teweegbrengt bij de kijker.”

Drew, je hebt het nu vooral over anderen. Hopelijk heb je zelf ook vriendinnen?

BARRYMORE: “Nee, daar heb ik geen tijd voor. (lacht) Tuurlijk, heb ik vriendinnen. Het zijn er niet zoveel, maar ze staan altijd paraat als ik hen nodig heb.”

Kenden jullie elkaar al voor deze film?

BARRYMORE: “Met de vrouwen waar ik het net over had, trek ik al meer dan vijftien jaar op. Een van hen raakte op een bepaald moment bevriend met Toni, waardoor we elkaar wel eens tegen het lijf liepen. Dat we elkaar al kenden, zorgde ervoor dat het project me nog meer aansprak.”

COLLETTE: “Tegelijkertijd moet ik zeggen dat het bekijken van de film met vriendinnen die me door en door kennen de ervaring een extra diepte heeft gegeven. Vandaar dat ik iedereen aanraad om deze film met haar – of zijn – beste vriendin te bekijken: je zal lachen, huilen en elkaar nadien eens goed vastpakken.”

Toni, je personage lijdt aan borstkanker. Hoe bereidde je je voor op dat facet van je vertolking?

COLLETTE: “Door zoveel mogelijk echte borstkankerpatiënten te bezoeken. Al gauw werd één ding duidelijk: het waren allemaal vechters! Daarnaast vond ik het fascinerend om te zien hoe ze emotioneel orde op zaken hadden gesteld. Hun prioriteiten waren kristalhelder. Naaste vrienden en familie kwamen op de eerste plaats, de rest kon allemaal braafjes wachten. Het ironische aan kanker is dat het je niet alleen met de dood bedreigt, het schudt je ook wakker.”

Met andere woorden: deze film was een leerrijke ervaring?

COLLETTE: “Enorm! In het verleden zag ik enkele vriendinnen tegen de ziekte vechten. Sommige van hen overleefden die strijd, andere jammer genoeg niet. Nu kan ik het allemaal veel beter plaatsen.”

BARRYMORE: “Zowel mijn schoonmoeder als mijn zakenpartner verloren hun moeders aan kanker. Ik voelde me dan ook verplicht om het met hen over dat aspect van de film te hebben. Ze gaven me advies voor en tijdens de opnames. Ze onderlijnden dat het proces met verschillende gevoelens gepaard gaat: humor, verdriet, frustratie, hulpeloosheid, opoffering...”

Ik vond het belangrijk om die brede waaier aan emoties in het verhaal te verwerken. De strijd tegen kanker wordt in films vaak nogal vluchtig weergegeven. Dat wou ik koste wat het kost vermijden. Ik was ontzettend opgelucht toen de twee voorgenoemde dames me na het bekijken van het eindresultaat geruststelden en zeiden dat we het onderwerp heel warm en geloofwaardig weergegeven hebben.”

Tot slot: hoe bekijken jullie zelf het leven?

COLLETTE: “Als een reeks momenten die stuk voor stuk overweldigend zijn, maar op een maffe manier één groot geheel vormen. De grote truc is om ze allemaal op hun manier te leren appreciëren.”

BARRYMORE: “Het leven is nooit zo lang als je zou willen. Ervan genieten is dus van uiterst belang.”

VANAF 18 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» VROUWENCINEMA

Online grasduinen we doorheen de filmgeschiedenis en stippen we onze favoriete films door en over het allesbehalve zwakkere geslacht aan. En nee, het zal niet alleen over romcoms gaan!

WIST JE DAT...

... JE VOOR AMPER 25 EURO

Vertigo een jaar lang elke maand thuisbezorgd krijgt? Er zijn drie verschillende abonnementsformules met coole extra's zoals buttons, T-shirts, illustraties en voorrang op onze avant-premières.

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Bastille Day

Regie James Watkins
Cast Idris Elba, Richard Madden, Charlotte Le Bon
Duur 1u32
Vanaf 5 mei in de bioscoop

Een flitsende actiethriller die het James Bondpotentieel van hoofdacteur Idris Elba alleen maar doet groeien. De *Luther*-ster bindt samen met *Game of Thrones*-gezicht Richard Madden de strijd aan tegen een bende terroristen die het op Parijs gemunt heeft.

@MarenMoreau

Rock the Kasbah

Regie Barry Levinson
Cast Bill Murray, Kate Hudson, Bruce Willis
Speelduur 1u46
Vanaf 11 mei in de bioscoop

Bill Murray is zijn genietbare zelve in deze *The Blues Brothers*-achtige komedie waarin een mislukte bandmanager in Afghanistan belandt en daar onverwacht op een toptalent stoot. Met genietbare bijdragen van Bruce Willis, Zooey Deschanel en Kate Hudson.

@MarijnClaeys

Eye in the Sky

Regie Gavin Hood
Cast Helen Mirren, Aaron Paul, Alan Rickman
Speelduur 1u42
Vanaf 11 mei in de bioscoop

De Zuid-Afrikaanse regisseur Gavin Hood vermengt net zoals in zijn vroegere films *Tsotsi* en *Rendition* politiek met entertainment. Een topcast – met de laatste acteerprestatie van wijlen Alan Rickman – verheft het dronevraagstuk naar nagelbijterniveau.

@Waazinema

The Angry Birds Movie

Regie Fergal Reilly en Clay Kaytis
Cast Jason Sudeikis, Josh Gad, Sean Penn
Speelduur 1u35
Vanaf 11 mei in de bioscoop

De hyperpopulaire videogame-franchise van Finse origine werd door Hollywood getransformeerd tot een satirisch computeranimatie-avontuur waarin boze vogels het opnemeren tegen verraderlijke varkens. Samengevat: *Rio* doet aan *Anger Management*.

@ChrisCraps

The Idol

Regie Hany Abu-Assad
Cast Qais Attalah, Tawfeek Barhom, Hiba Attalah
Speelduur 1u35
Vanaf 11 mei in de bioscoop

In 2012 drong een jongeman uit Gaza door tot de finale van *Arab Idol* en werd voor heel Palestina een welgekomen symbool van hoop. De Nederlands-Palestijnse regisseur Hany Abu-Assad (*Paradise Now*, *Omar*) tekent voor een bitterzoete variant op *Slumdog Millionaire*.

@RubenNollet

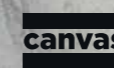
MAS
MUSEUM
AAN DE
STROOM

LUC TUUYMANS

MAS
Antwerpen
13.05 –
18.09.2016
GLASSES

Vlaanderen
verbeelding werkt

www.mas.be

BESTE FILM OOIT. L.A. Confidential

Regie Curtis Hanson | Cast Russell Crowe, Guy Pearce, Kevin Spacey | Speelduur 2u18 | Jaar 1997

Geen genadelozer criticus van James Ellroy-adaptaties dan *The Demon Dog of American Literature himself*. Over *Cop*: "Ik had beter zelf de hoofdrol gespeeld." Over *Dark Blue*: "Denk je dat het toeval is dat mijn naam niet op de fucking aftiteling staat?" Over *The Black Dahlia*: "Brian De Palma is een overroepen regisseur, en zwijg me over het leeghoofd in de hoofdrol: Josh Hartnett is te knap om te blijven leven."

De schrijver reageerde dan ook bijzonder blasé toen middenmoot-regisseur Curtis Hanson rond 1990 polste naar de filmrechten op *L.A. Confidential*, een groots opgezette saga over politiecorruptie in het Hollywood van de vroege jaren vijftig: "Ik dacht: bedankt voor de poen, en rot nu maar op tot je klaar bent met je kutfilm." Zeven jaar later kon Ellroy zijn woorden weer inslikken: Hanson had niet alleen een uiterst getrouwe bewerking van het complexe bronmateriaal afgeleverd, maar ook de

beste noir sinds Roman Polanski's *Chinatown*.

De filmmaker had het zich nochtans niet makkelijk gemaakt. Liever dan het verhaal te versimpelen – het eerste verzoek van filmstudio Warner – behield hij de drie vertelperspectieven uit het boek, die van flikken Edmund Exley, Bud White en Jack Vincennes. Voorts weigerde hij om voor het duo Exley en White bekende namen te zoeken – het tweede verzoek van Warner – maar castte hij twee relatieve nieuwkomers: Guy Pearce, de flamboyante travestiet uit *Priscilla, Queen of the Desert* en Russell Crowe, de gewelddadige neonazi uit *Romper Stomper*.

Een geniale zet, zo bleek: *L.A. Confidential* mag zich dan afspeelen in de fifties, de explosieve chemie tussen streber Pearce en bullebak Crowe komt zo uit een *buddy cop* movie uit de jaren 80, en hun laatste scene samen doet bijna sméken om een sequel. Uiteindelijk had Ellroy slechts één ding aan te merken op het voor negen Oscars genomineerde

meesterwerk: "Die shoot-out op het einde, waarbij Ed en Bud met hun tweetjes vijftien slechteriken afknallen? Complete bullshit. Maar weet je wat? Het is tenminste geïnspireerde bullshit." ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

In Ellroy's boek wordt Bud White omschreven als 'de grootste flik uit het politiekorps'. Een probleem voor Crowe, amper een meter tachtig groot. Liever dan zich een paar hoge hakken aan te schaffen, huurde de acteur het kleinste appartementje dat hij kon vinden, "zodat ik me gaandeweg als een reus ging voelen". Alleen al het feit dat Crowes voorbereiding voornamelijk bestond uit tegen lage deurlijsten knallen, maakt van *L.A. Confidential* deze maand de Beste Film Ooit.

JOHNNY DEPP ANNE HATHAWAY MIA WASIKOWSKA WITH BONHAM CARTER AND SACHA BARON COHEN

Disney
ALICE
THROUGH THE
LOOKING
GLASS

DISNEY PRESENTS A ROTH FILMS/TEAM TODD/TIM BURTON PRODUCTION JOHNNY DEPP 'ALICE THROUGH THE LOOKING GLASS' ANNE HATHAWAY MIA WASIKOWSKA BONHAM CARTER WITH HELENA BONHAM CARTER AND SACHA BARON COHEN WITH THE VOICES OF ALAN RICKMAN STEPHEN FREY MICHAEL SHEEN TIMOTHY SPALL DANIEL ELMAN VISUAL EFFECTS BY SONY PICTURES IMAGEWORKS PRODUCED BY JOE ROTH SUZANNE TODD TALENT AND JENNIFER TODD DIRECTED BY TIM BURTON

IN 3D EN REAL 3D
THIS SPRING, IT'S TIME FOR A LITTLE MADNESS

25/05

EVERY CHILD NEEDS TO FEEL LOVED.

VANAF **24 MEI** BESCHIKBAAR OP **VOD, DVD EN BLU-RAY**